

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. leden 2017 č. 1 / 17

A v Jičíně furt nic

Žádný odvolaný starosta, žádný odhalený zloděj. Pokud korupce je, jistě že je, jsou ti korupčníci tak šikovní, že nepostižitelní. To v Praze. Tam třeba z Hradu najednou zmizí jeden Jindříšek (Forejt) a nikdo zaručeně neví, jak to bylo. Dokonce se šušká, že je konečně ve Vatikánu. Jako uklízečka. Vzdělání na to nějak zaonačil, s tím má zkušenosti. To Pasáček zůstává. Někdo musí likvidovat průšvihy. Za každý má prémie a dost si vydělá.

Pojďme domů. Ty jičínské mlhy! Nikdo neví jak je radnice zaobstarala, aby nebyly vidět nevyvezené popelnice. (Baráková třída,

datumužsemzapomněl.) ∞ Zuzka pracuje pro Parlamentní listy. ∞ V železničském kostele strop nespadnul, jen kousek. ∞ Na cyklostezce Jičín – Železnice ani jeden bagr. Zatím to mají v ruce úředníci a ti si dávají na čas. ∞ Při poslední akci mě Jirka sprdnuł jen pětkrát. Ale vydařila se. Akce. ∞ Fotky moc ne. Fotoaparát Lumix redakci moc neposlouchá. ∞ Tablet neostří vůbec. Nevim, jestli je neschopný fotograf, nebo tablet Lenovo.

Už ani Gingo biloba (to je milé děti strom, který když se jí, tak je prý člověk méně natvrdlý a zapomnětlivý) nepomáhá.

To Řáholeček se moc nevydařil. Jednou, to už je dávno, asi jen Hana by si vzpomněla,

Dvě vlastnosti dobrého reportéra: neukojitelná zvědavost a vytrvalý skepticismus. (Frederick Forsyth)

kdy to bylo, rozhodlo se zřídit Řáholec, když se na něj lidi od pryč tak často ptají. Pod Šibeňákem. Zřídil se. Dokonce se slávou. Nějak ty stromy zmizely. Musím se tam podívat. Na poslední tiskovce na JMP kdosi navrhnul, k věci se nevracet. Ve vysoké politice se tomu říká „zamést pod koberec“. Nebyl – byl – není. PS – Hana má dobrou paměť. Bylo to v roce 2001.

Jičín zaplavily zasněžené chaloupky. Ani na jednom vinši nejsou bezdomovci, islamisti, ba ani Pasáček. Nejen Jičín, celou síť sítí. Jen si udělejte statistiku došlých péefek. Síť se plní, naplňuje. Až se přeplní a nastane ten ... jak se jmenuje, kdy všechno zhasne? Pak bude krásný adventní klid. Budeme sedět a vzpomínat na černé hodinky našeho mládí. Před námi můžeme nahmat počítač plný chaloupek. Ale ani jednu nevidíme. To zhasnutí se jmenuje Blackout.

Radniční mejdan 2016

Jen tři hosty napočítal jsem bez saka. Udílení ceny města Jičina je událost. Tradiční moderátor Pavel Nožička zadal mi hádanku, jestli si něčeho všimnu, až přijde ta slavná chvíle. Všimnul jsem si zpěvačky. Její pusy, o které se říká, že je od ucha k uchu, příjemná gestikulace, hlavně ale nádherně sytého hlasu. I výběru písniček.

Pak ale pan starosta vyvolal Věru Rychterovou, Jaromíra Gottlieba a Slávka Veselého. Ve jménech zakladatelů připomenul rok 91 – založení festivalu Jičín město pohádky. Jaromír nepřišel. Je teď plně angažovaný v Balbineu, tedy spolku, který usiluje o využití a postupnou přestavbu Jezuitské koleje ke kulturním, hlavně vzdělávacím účelům. Ne každýj potrpí si na oslavné události. Jaromír je muž nápadů a práce.

Jiří Liška sklízel potlesk veliký. Bylo zřejmé, že ho těžká soška právem potěšila. Byla oslavou i pro manželku Zuzanu, která ho v kritických chvílích doprovázela a podporovala. Už asi jen pamětníci vzpomenu, že otázka převzetí moci v Jičíně po roce 89 nebyla lehká a jednoznačná. Epizod v politické kariéře bylo by samozřejmě víc. Možná se málo ví, jak se staral o zkoumání totalitního režimu a o to,

aby byly jeho oběti odškodněny. Kromě životopisu občanského i politického zaznělo v laudátiu, které přednesl místostarosta Petr Hamáček, že Jiří Liška je člověk tolerantní a s nekonfliktní povahou. Dodejme, že i člověk kulturní. Stále se účastní mnohého konání v Jičíně, což u politiků, kteří končí s funkcemi, nebývá zvykem.

Laureát se o finanční částku, která k ocenění náleží, rozdělí s Domovem pro seniory.

Raut byl skvělý, nebudu prozrazovat, kdo se otáčel okolo bohatého stolu s cukrovím. Však zbývá zodpovědět Pavlovi hádanku. V oslavných řečech a potlesku opravdu přeslechl jsem, že ve chvíli ocenění hrál klavírista známou Běží liška k Táboru. Kupodivu panu senátorovi nezněla tahle melodie poprvé. Na začátku masopustu, když ještě starostoval, zahájil průvod, pak dostal liščí kožíšek, na záda pytel z něho koukal kořen zázvoru. Pan starosta proběhl bránou směrem ke známému kopci za zvuku známé písně.

Zajisté nebudu prozrazovat myšlenky, které zazněly v kuloárech, naše noviny nejsou žádná drbna, že? Ale jednu myšlenku připomenu. Letos byli nominováni dva jičínská občané. Tím druhým byl pan profesor výtvarník Miloš Šejn. Ostatně soudím, že bylo by vhodné, aby jméno skvělého českého umělce v Porotním sále dne 15. prosince 2016 zaznělo. Prostě že byl taky nominován a stručně proč. K tomu pan starosta správně připomíná, že je možné v příštím roce jeho nominaci opakovat.

Potěšilo, že dostavili se minulí laureáti. Jarka Havlík měl tentokrát parádní boty a ne botasky. Martin Zajíček mluvil o své lodi, kterou opravuje. Spatřen byl se svou nástupkyní Lenkou. Kdosi trefně poznamenal, že tihle dva ředitelé Káčka jsou každý jiný, ale oba dobří. A jak je fajn, že kontinuita funguje.

Pan starosta litoval, že Jaromír nepřišel a řekl, že kdyby věděl, že chystá se nepřijít, snažil by se o to, aby přišel. S pardonem vracím se k Lodžii. Byla řeč o divadelním sálu. Bude. Bude v rohu, tam kde je teď Theatron. Se vším vybavením. „Až skončíme jednu stavební činnost. Teď to ode mě nechtějte.“

S Vladkou si nemůžeme vzpomenout, jak se jmenuje pan režisér z Divadla v Dlouhé. Má chalupu v Syřenově. Ale přišla na něj řeč, protože režírovat Naše Furianty. A v Káčku se Furianti chystají. Těšíme se. Snad budou v lednu.

U stolku v sále postávali hosté. Známé i neznámé tváře. Reči duchaplné i plytké. Státnické i pavlačové. V předsáli spousta nedojedků. Jen výjimečně tam někdo zabloudí. Všichni mají dost. Tak to zachraňuju. Vybírám kostičky sýra. V arkádách kuřáci s kafem. Podle nezaručených a neověřených zpráv odcházeli poslední hosté až po půlnoci. Inu – kuloáry jsou důležité.

Barbora Řeháčková se skvěle předvedla v Jičíně

Bylo to patnáctého prosince na udílení Ceny města Jičína, kdy si Jičiňáci připomněli, mnozí teprve poznali svou rodačku. Zpěvačku, která svým sytým hlasem zaujme každého. Když se k tomu přidá vnímání pohledové, a to nemíním jen vnímání pánské, je dojem umocněn. Barbora Swinx, dříve Barbora Mindrinu umí mikrofonem a svým tělem zacházet. Nebojí se pohybu, který k jejímu muzice patří. Dovede se vizuálně krásně spojit s doprovodem. Klavírem i kontrabasem. Posluchač zatouží poznat víc:

U zrodu pěvkyně stála skvělá řada jičínských kantorů, na které si i my, pamětníci rádi vzpomeneme. Začíná paní učitelkou Ludmilou Jiříčkovou. Pokračuje Zdenou Svobodovou, sbormistryní Ivanou Hanzlovou, Jarkou Komárkovou. Je tam i pan ředitel Roček. U paní šéfky ZUŠ zní slova jako světlej okamžik a že to musí jít od srdíčka.

Pak ji řekli, a to ještě nebyla zpěvačkou: „Je málo violistů, máte dlouhé prsty, půjdete na violu.“ Tak se v Teplicích na konzervatoři narodila violistka. Hrála v orchestru tu svou violu, ale uvnitř slečny Barbory byla zpěvačka. Ta chvíle přišla a byl to swing a šanson, i další žánry. Ale v jičínském Porotním sále zněla taky americká koleda, otextovaná Martinou Komárkovou. „Když mi Martina vrátila text, byla jsem zaskočená. Ta paní to píše přímo na mě.“ K tomu

Martina pravila: „Já jsem si myslela, že to píšu o sobě.“ Tak se narodila spolupráce mezi zpěvačkou a textačkou.

Pokračování: „Poslala jsem Martině svůj životopis. Druhý den přišel text další písně s poznámkou, že je to o mně i o ní.“ Víc nechce zpěvačka prozradit. Kde a kdy píseň zazní, o tom se v téhle branži předem nemluví.

Jak je to tedy s violou a violistkou? „To nikdy nevíte, zda co vystudujete, je to právě. Ale studium violy a následné hraní způsobí, že zpěvák líp intonuje. Má větší prostorovou představivost.“ Když mluvíme o práci, nejen muzikantské, poví zpěvačka své krédo: „Nic není chyba, co uděláme. To je jenom cesta. Zkoušíte, jestli to vyjde. Nevadí, že ne. Je to zkušenost.“

Barbora pobyla v Německu, v Řecku. Tam byla to láska. První dojem fascinující. Velká rodina. Nakonec – nakonec matriarchát se vším všudy. Konec.

Co čtete? Je zvyklá zpěvačka na takovou otázku? Paulo Coelho: Alchymista. Poslouchá v autě jako audioknihu.

Kde je nejvíc doma? V Jičíně.

„Doufám, že v článku vyjdu jako slušné děvče.“ Směje se nahlas. Upřímně.

J. V. Scheybal – odborník i umělec.

Kunsthistorik? Malíř? Etnograf? Spisovatel? To všechno byl J. V. S. Vystudoval uměleckou historii. Tam zaměřil se zejména na národopis. Doprovodné obrázky maloval si sám. Široká to oblast. Domy. Zajisté, že v našem širokém okolí zejména roubené. Na nich detaily. Lomenice, záklopová prkna, okna. Celkové uspořádání půdorysu. Ale i složitá vazba krovů.

V domě pak oblečení. Na pole, i parádní kroje do kostela. Náradí. Pro doma, i na zemědělské práce... Je mnoho věcí, které je třeba zaznamenat. Slovem, písmem, obrazem. Jistě, možno nafotografovat. V detailu i v celku. Ze všech stran, při potřebném osvětlení. Ale namalovat ... Tak to uměl mistr Scheybal skvěle. Nejlíp. Ač malíř hluboce neškolený, naučil ho cit. Láska k oboru, který si vybral. Ke krajině,

ve které žil. Měl štěstí. V tom, že znalost, odbornost, spojila se u něj s uměním. S uměním, od slova umětí.

A teď o focení a malování. Položit vedle sebe fotku a obrázek. Třeba jen načrt. Obrázek vyhrává. Fotka je dokument. Obrázek je umělecké dílo. Promiňte, mistři fotografové. Byť velmi věrohodné, není mnoho umění mezi běžnými fotkami roubenek. Ale když se vedle celku vhodně na obrázek rozkreslí zajímavé jeho části, když se připiše poznámka o jménu místním i osobním, vše pěkně zkomponované, máme dílo. Umělecké, výtvarné. A to mistr uměl. Žena pomáhala. Kdo má to štěstí, že manželka je zároveň kolegyně? Neměli auto. I to je životní filozofie.

V zámecké galerii v Jičíně vystřídal Scheybal Kavána. Měli oba malíři mnohé společné. To jest například osud v roce 38. Zábór pohraničí. Oba volili mezi tím zůstat v Čechách, či zůstat ve svém domě, ve svém rodišti.

Na adventní časy výstava Regionálního muzea a galerie velmi se hodí.

Umění trochu jiné a jinak

Ve středu 30. listopadu byla v jičínské Židovské škole beseda o jazyce, písmu, slovu, myšlení. Ano, beseda. V pořadí třetí s tímto tématem. Beseda opravdu. Už záhy skákali účastníci, tuším jich bylo jedenáct, panu profesorovi Šejnovi do řeči. Dobře, že to nebylo to, co se nazývá besedou, ale je ve skutečnosti poněkud nezáživným monologem vědce.

Miloš Šejn, profesor Univerzity Karlovy, nezdržoval se výkladem, jak se jmenuje to, co dělal. Začal promítat a povídat. Třeba: měl knihu, do ní maloval, kreslil. Barevné fleky, klikaté čáry. Textu v knize dával další rozměr. Smysl, význam. To dávání, pak listování natočil a promítal. Na stolku měli s Robertem Smolíkem počítače, nejmíň dva, reproduktory, diaprojektor, spoustu drátů, papírků, knih a bloků.

Pan profesor měl dvoje brýle, plus jedny oči, svoje. Myslím, že propisku, ale tu nepoužíval. Někdo se občas zeptal, on trpělivě vysvětloval. Říkal kupříkladu, jak by se tohle všechno dalo ještě vylepšit.

Prostě umění. Pro mne byly uměním i ty brýle, jak si je měnil, to jak mluvil, gestikuloval, jak se dohadoval s Robertem. Mimochodem mluvil dost potichu, nevýrazně. To bylo tím, že k tomuhle umění moc mluvení nepotřeboval.

Taky s jakousi partou jeli do Irska. To, že jeli do Irska, pravil jen mimochodem, spíš náhodou. Přišli k řece, připnul si kameru na čelo směrem dolů. Takže zabírala ruce, v nich kroužkový blok tuhého papíru. Ano, čtvrtky to byly, přinesl blok ukázat. Na ten blok zase něco maloval. Občas utrl nějaký list, klacik, nebo co to bylo, snažil se přenést na papír. Z jakési tuby to ještě rozmazal pastou. Když by se zdálo, že by to mohlo nějak vypadat, hned obrátil list. Taky tam ještě zněly nějaké zvuky, ale nevím, odkud pocházely. Kvůli tomuhle jel do Irska. Aby to pak předváděl v Jičíně a lidi vyjeveně koukali. Na to umění.

Spojení více kumštů. Literatury a výtvarna. Víc. Přiřazení člověka teď. Jeho aktivita, která za chvíli může být úplně jiná. Aktivita, která je ovlivněna místem. Přiznal pan profesor, jak je pro něj důležitý Zebín. Nebo – jinak – povýšení jednoho druhým. Nevím, jak se to umění jmenuje. Břeťa Kužel soudil, že performance. Ale si nebyl jist. Řekl, že to asi nikdo u nás nedělá.

Studentka Valentýna Šatrová shrnula: „V Židovské skvělé, jako vždy. Pan Šejn je fascinující bytost, jde z něj velký klid. Rozumět se tomu podle mě nedá, je to příliš subjektivní zážitek, podle mě je umění skryto hlavně v tom prožitku tvorby. Ale porozuměla. Konceptuální umění je prostě velká tajemná džungle, kterou je možné se navždy prodírat a člověk vždycky objeví zase nová dobrodružství a formy. Je vlastně uklidňující, že na světě ještě existuje něco neuklidněného.“

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Proč tohle všechno? Proč tři besedy o jazyce, písmu, slovu a myšlení? První přivezl pan režisér Jiří Adámek, druhou básník a literární vědec Jaromír Typlt a teď přišel Miloš Šejn? Cílem je formulovat otázky, těm by se v blízké budoucnosti měla věnovat expozice, kterou chce spolek Balbineum otevřít v jezuitské koleji. Není to úžasné?

Odpočinková zóna Cidlina

Prostor jižně od školky Máj, po pravé straně silnice do Popovic. Projekt chopily se děti. Ze všech čtyř jičínských základek přišlo celkem 70 návrhů. Nejpěknější jsou samozřejmě trojrozměrné modely. Ale i mnoho výkresů je dobré výtvarné dílo. Návrhy jsou vystavené ve vestibulu radnice do konce roku.

Nevadí, že učitelé radili. Důležité, že děti do věci nahlídlly. Ale věřím, že některé nápady pocházejí i od nich. Třeba napojení zóny na okolí. Zebín, Veliš, Lodžie a další. Dík, že tohle všechno děti vnímají. Stezky navrhuji široké, kvůli vozíčkářům. Dobrý nápad je bludiště, lanovky, rozhledna, saňkařský kopec. Malá zoologická, s poznámkou že zdarma. Nechybí TojTojky...

Dobrý nápad do věci přibrat děti. Ať si zvykají. Budou z nich třeba architekti nebo politici. Při určitých schopnostech třeba i lobisti, když to chci říct slušně.

Kniha roku 16 - Poznámky k anketě Lidových novin

V první řadě si musíme uvědomit, jestli se nám jedná o názory obyčejných čtenářů, nebo chceme znát, jak to vidí odborníci. Tady se vyslovilo 208 lidí, kteří čtou, píšou, či se jinak knihami zabývají profesionálně. Odborníci, i když ne všichni v knižním oboru. Jak se liší pohled těch dvou skupin, to je na další úvahu. A zajímá nás to vůbec?

Potěšilo mě, že už při běžném čtení našel jsem mezi respondenty dvě jména známých, můžu snad říct přátel, jejichž knihy jsem kdysi recenzoval. Což je ovšem poněkud nadnesený výraz. Prostě jsem o nich psal. Karol Bílek je archivář a historik. Píše zejména o dění v našem okolí. Petr Pazdera

Payne je autor trochu náročnějších knížek beletristických, u kterých se musí trochu přemýšlet. Ale tím děle ty knížky v člověku zůstanou. Karol nominoval věci historické se vztahem k regionu, Petr, mimochodem vystudovaný teolog, navrhoval věci s přesahem do politiky, filozofie. Ani jeden z nich čistou beletrií.

Tím dostávám se k jednomu z pohledů na anketu. Řekni mi, co čteš, já ti povím... Můžeme si hrát onu hru na posuzování lidí, tady respondentů. Stejně odhalíme jenom kousek jejich JÁ. Nutno počítat i s určitým problémem nepravdivosti, který má každá anketa. Odpovědní efekt. Chceme přece vypadat před ostatními dobře / mouře. Přiznávám, že hledal jsem si v seznamu respondentů "známé" tváře, oblíbené i neoblíbené a sledoval, co oni čtou. No dobře, tedy co oni tipují.

Že oněch deset stránek v Lidovkách je úžasným návodem co a koho číst, to zdůrazňovat netřeba. Zajímavé však je zjistit možnosti. Kolik z oceněných knih má jičínská Knihovna Václava Čtvrta? Podle čtenářského katalogu na internetu sledoval jsem prvních deset knih z ankety. Z těch deseti má knihovna polovinu. Tedy pět. Mně chybí tu knížka faráře Ladislava Heryána Exotem na této zemi, postrádám i Antoine Marése: Edvard Beneš od slávy k propasti.

To, že v současné době mám právě rozečtenou knížku vítěze ankety Jiřího Hájička, aniž bych věděl, že s další knížkou vyhraje, zajisté není náhoda. Ta knížka co čtu, se jmenuje Selský baroko a ta dostala Literu za prózu. V anketě vyhrála jeho Dešťová hůl.

Kousky z deníku

28 11 2016 Há přišla

s takovým klacikem. Na jednom konci zvadlá kytka, asi růžička. Uprostřed klacíku zelené lístečky. No a? Pomyslel jsem si. Ale ona se radovala z lístečků, které jsou všude. Některé zelené, jiné suché. Normální koloběh. Jenomže tohle prý je zázrak. Dala do vázy s vodou zvadlou růžičku a ona obrazila. Z těch lístečků prý něco bude. Asi další kytka.

Moc mě kytky nezajímají. Zabírají místo, užirají kyslík, musejí se zalejvat. Ale zajímá mě radost mě ženy. Radost z povadlého klacíčku, který ožil. Raduju se z radostí mě ženy. Že se na ten klacík usmívá a trochu toho usmívání vyjde taky na mě.

29 11 2016 Rozvázím

Zase temná silnice na Železnici, zase podivné silné světlo na západě. Přitahuje, ale musím se věnovat silnici. ■ To cestou k Veliši světla dost. Sluníčko. Předjíždí mě Libáňák. Stačí se otočit. Že mám krátké ponožky a nohy dole nechráněné. To mám ale vyzkoušené. Pěticentimetrová holina nezebe. ■ Když odjízdim od T, ptá se, co je dlužna. Volám, ať mi jednou zapálí svíčku. Pak si říkám, jestli to není blbost. ■ Dostávám potvrzení z Hořic a z Francie, že noviny došly. ■ Z Německa přišlo: „Díky moc za noviny - a že se o tom zmiňujete, posílám kousek své oblíbené cyklostezky krz Volkspark.“ ■ Piiitr píše: „Snad se všim napsaným souhlasím! Jen tak dále!“ ■ Z Pardubic přišlo: „, Hned mi padlo oko na přednášku o Kavánovi - babička s dědou ho měli rádi, o jeho životě jsem ale nevěděla doteď nic, tak děkuji za letmé přiblížení. Jana

30 11 2016 Kronikáři

Děvčata z muzea mají v Porotním sále všechno skvěle připraveno. Cukroví, kafečaj, poutavý program. Jen lidí zasloužily by si víc. Počasí? Kronikářů stáří? Znamé tváře dobrých lidí, kteří drží kulturu na vsích. Mnohé znám z Jivínského Štefana. Sedám si ke Frantovi, je to výhodné, lip uslyším a na ták cukroví jsme jen dva.

Pan Mikule o smírčích křížích. Kamenné památky hrůzostrašných příběhů. Co kámen, to nejčastěji mord. Líčí, jak je pracně dohledávají. Některé je potřeba vykopat. Putování po pamětnících. Dobrodružství. Pak radost z nálezu. Je třeba pátrat po jejich historii. Některé příběhy vypráví každý pamětník trochu jinak. V některých ztrácí se trochu i sám lektor. Ale příjemné poslouchání. Ale v Porotním sále mohlo by být tepleji.

Regionální dějepisec novopacký, pan Zdeněk Burkrť o historii dopravy v Nové Pace. Začal koňmi. Od svozu odpadu k převozu lidí. Nejkrásnější býval ten vůz pro jednoho. Na cestu poslední. Pohřební vůz tažený koňem, to bylo umělecké dílo. Povožníci v minulosti mívali problém, protože jim lidi na silnici sušili seno. Když začala auta, bylo mimo obec povoleno 40 km/hod, v obci 15. Nebyly autobusy, veřejná doprava na nákladřácích. Třeba až na Zlaté návrší. Taxikáři vozili zpěvačky na pohřby. Pan Urban vozil na jarmarky trhovce.

Za války byl benzin pro armádu a nákladřáky, i některá osobní auta, jezdila na dřevoplyn. Takový vysoký kotel na boku auta, muselo se zatopit, a když bylo rozpáleno, mohlo se vyjet. Pohoda, ne? Ví někdo, jak dlouho to trvalo? Řidičák jmenoval se vúdčí list. Byl tam kupon, při přestupku policajť kleštičkami díрку, jako se štípala ve vlaku jízdenka.

Chvála kronikářům za to, že tyhle věci zpětně zaznamenávají, než se zapomenou dočista.

30 11 2016 Bílé noci jičínské

Začaly večer. První den letošní zimy, který se zimně zachoval. Vločky byly takové ... pevné. Tvrdé, žádné rozbředlé. Dobře koukatelné, když mijíš uliční lucernu a ta je zvýrazní. Takové do béčkového filmového vánočního příběhu na dokreslení. V půl osmé večer, když jsem šel do Židovské školy na přednášku.

Cestou zpátky, kolem desáté, byly změněné. Větší vločky, mokré. Boty v nich vrzaly. Podivně, nezvykle. Bylo studeně. Taková zima, kterou by nezaplašil další svetr. Zima vlezlá.

Když jsem lehal, bylo v zhaslé ložnici světlo. Šlo zvenčí. Šlo i přes zavřenou roletu. Bylo mi to jedno. Usnul jsem únavou a zimou. Myšlenka beznaděje kupodivu usnutí nezabránila. Asi byla únava a zima větší, silnější, že nedovolila, aby se mi v hlavě rozvinula myšlenka: Jak já tuhle přednášku napíšu?

04 12 2016 Dívky mají zástěry

Ne kuchyňské, ale pracovní, řemeslnické. Každá má v ruce špalík, v druhé nůž. Řezou. Anděla. Loutku anděla. Nejošoupanější zástěru má Renata. Ona to vede. Ona se už nařezala všelijakých andělů. Kamna vyhaslá, zapomněly přiložit. Lodžie team je odměněn, dneska se nedělá s dětmi, ani pro děti. Dneska si každý dělá svého anděla. Koukám na ně, fotím je. Říkám si, jak je to úžasné mít svého anděla. Možná by si zasloužil psát se s velkým A.

Práce není dokončena, ale začíná schůze. Divovánoce jsou už za týden. Jirka řekne: „Nemáme nějak málo dílen? Nejvíce starostí zabere dílna cukroví. Musí být z těsta, které se neláme, které můžou dělat i malé děti. Nesmí být moc drahé. Musí v něm být vánoční zvyky a symbolika...

Věty: Volat kvůli stromkům. Už nám ho asi nedají zadara ■ Lenka nemůže. ■ Tygroo (Kapela co hrála v cirkusu Nostalgie) bude v Oktogonu. Potřeba ho vytopit. ■ Renatu dáme do kotelny. Vejde se tam ještě další dílna? ■ proChore ty nemůžeš zpívat, ty neumíš. Bude Valentýnka. ■ Jaké je židovské cukroví? Nesmí být sladké. ■ Perníkové ryby pověsit, ať plujou. ■ Slavnost stromů? Ano, byla zajímavá, ale pro Lodžii neekonomicky. (Někteří lidé prý neplatili. Musí být dvě pokladny.)

Domů lipama kolem osmé. Boží ticho. Jízda terapeutická. Zpomalím, abych si to užil.

08 12 2016 Hygienický mejdan

Tentokrát v Zámecké. Tentokrát pozvali víc lidí. Dávno, či nedávno odeslých duchodově i jinak. Pozoruju známé tváře, změny, které léta zanechala. Ale taky se někde čas snažil a neuspěl. Holky pořád stejně. Všeobecné ševelení. Odhaduju na šedesát procent. (Koeficient ševelení = kolik procent lidí mluví najednou.) Jedna mne zaujala. Mlčí. Později napsala: „Těžko se člověk zapojuje do hovoru, když lidi a historii nezná. Navíc já všeobecně raději poslouchám, než mluvím.“ Která tohle takhle? Povídáme si o Hornobranské první lyži. To bylo moje mládí. Ještě se prý jezdí. Tam někde jel jsem štafetu tenkrát, ale možná to bylo jinde. Postavili mě do „silného“ týmu. Už dojel vítěz, ale já, jako třetí, ještě nebyl na trati.

Bafuňář v cíli mi povídá: „Nemysli, že tady kvůli tobě budu mrznout. Až dojedeš, přines mi číslo támhle do hospody.“ „Jó, to byly časy.

Vinárna zaskočena takovou účastí. Dvě dívky se snaží přerovnávat stoly, židle, pak se s talíři proplejtají. Pomáhá i elegantní pan šéf. No, ty talíře. Měl jsem nějaké nudle s něčím, jmenovaly se TAGLIATELLE. Za 155, tuším nejlevnější. S hrdostí pravil jsem talířové dívce, že jsem proletář a moje hospoda je Veselka. Nevěděla, co je proletář. Pověděla, že už je tam dlouho, v Zámecké. Rok. Vida, relativita.

Od loňského setkání chválabohu nikdo neumřel. Ale nemocí máme všichni dost. Ze slyšeného zaujalo mě povídání o psích soutěžích. A z toho zejména, že islamisté nefandí psům. Považují je za nečisté. Čistá je kráva. Pak jsem se ještě dozvěděl, že se líbí nové zdi v parku u Lodžie.

10 12 2016 Ve frontě

do Domečku plného dobrot čekáme na lahůdku. Jmenuje se grilované švestky se slaninou. Jsou napíchané na špejli a chutnají tak, že nevadí ani chlad, ani bláto. Povídáme si. Dívka od houslí vypráví jaké to je, být potulným muzikantem, který hraje na různých místech a hlavně s různými kapelami, nebo jednotlivci. Jak je těžké sládit termíny. Tohle uzavře: „Nejlepší je zásada – první termín platí.“ Ptám se, jak je to s obtížemi cestování. Tady vysvětluje, že už dává do smlouvy požadavek na ubytování hotelového typu. Pak zaznělo o svérázu a půvabu Lodžie a Grabštejna.

Sem patří i dva hrnčíři. Přijeli z Příboru. To je ve Slezku. Veliké tašky se svými výrobky vláčeli vlakem. Namítám, že je to dřina. Do Lodžie přijedou rádi. Než přijdu na řadu, vybaví se mi, jak si při slavnosti stromů přišla holka pro klacek, že v Lodžii chce zasadit strom. Tuším, že byla odněkud z Jablonce. Do povídání zaznělo: „Divadlo Lišeň bude hrát ve Frýdlantu.“

Tahle oznámení to je vedlejší produkt ke švestkám a celému programu Divovánc.

12 12 2016 Tiskovka Poslední letos. S chlebičky. Než začátek, tak vyrukuju s blátem v Lodžii. Valdštejn ji postavil blbě,

všechna voda teče ze Zebína do Lodžie. Pan starosta oznamuje, že když do Lodžie, tak bere dětem dvoje boty. Jedny pak na přezutí do auta. Dobré řešení. Politické.

Bohužel záchody budou dokončeny až v půlce roku 17. Dřív to nejde. Náš život určují dotace a granty a ... úředníci. ■ Bude padesáté výročí Rumcajse. Jeden z nápadů je obnovit malování dětí na náměstí. Kdysi se dělalo na JMP s mistrem Pilařem. Děti klečely na chodníku okolo náměstí, rozvinula se role papíru, každý tu maloval svůj obrázek. Pak se ty dlouhatánské papírové běhouny instalovaly v nádvořích zámku. Náhdera. Potkal jsem tenkrát v zámku brzo ráno pana malíře. Byl unesen, jako mnoho z nás ostatních. Tentokrát by mohly malování s dětmi dělat dcery mistra Pilaře. ■ Rekonstrukce biografu přijde asi na 45 milionů bez DPH. Budova je na mokřím podloží a proto se bude muset udělat mnoho hlubokých pilotů. Možná 50, možná až 200. ■ Má jičínský biograf velkou návštěvnost. 40 000 lidí za rok. Takže řeči o tom, že se na filmy nebude chodit, neplatí.

13 12 2016 Do KVČ se vyplatí

V galerii Radosti vystavují kamarádi z Kamaráda svoje práce. Zaujaly zejména fotky. Klienti chodí po Jičíně a okolí, sbírají dojmy. Nafotí, popíšíou. Hlavně to vidění. Památek, krajiny. Jak ho jednoduše polopaticky popíšíou. A pak ten popis pod fotku pověsí. Dvoji vnímání. Historické, fotografické.

V „frytajmu“ sedí v rohu dívky. V ruce mobily. Samozřejmě. Ale nad nimi dílo ze ZUŠ = portréty. Pardon, autoportréty. Umělci se netají svými vzory. Pardon, hlavně mladé umělkyně. I ve výtvarce ZUŠ jsou většinou dívky. Výstava jmenuje se Od kresby k tisku – směrem k A. Warholovi. Přiznávám, že až doma si ji užívám, když si prohlížím fotky. Ale hlavně pochopuju smysl těch dvojportrétů. A tisku. Odborné papírotisku. Pokouším se určit, která hlava patří dívce, která klukovi. Asi úspěšně. Asi kvalitní umělci.

Jsem rád, že knihovna pracuje takto. Chápu, jak je dobré vystavovat. Ještě bych bral rozhovor nad dílem mezi umělci a diváky.

Možná by knihovna mohla být tím místem, kde to konat. Neformálně.

15 12 2016 Bára +

Nejdříve jsem si do svého nového tabletu poznamenal, že zpěvačka má pusou od ucha k uchu. Pak jsem si chtěl poznamenat, že se pitvoří, ale usoudil, že to není nejlepší výraz. Spíš, že se s mikrofonem dost pohybuje. A ještě později jsem si rozebral, co zpívá (jazz, šanson a tak) a usoudil, že to k té muzice patří. Pé mi vysvětlil, že si ji vygúgloval a prozradil její míry. Které já neprozradím, poznavše ji. Ještě mluvil o pěkných jejích fotkách na pláži. A řekl, že ona je profesionálka v dobrém slova smyslu. Jo, ještě před tím jsem si poznamenal, že „větrá“ snad až zbytečně moc. Teď k tomu dodávám, že to asi patří k tomu profesionalismu. Pro sebe si tiše říkám, že holce s takovým hlasem a s takovým podáním muziky, vůbec není třeba jakkoli se předvádět. Ale - co já, chlapec z Libáně, vím o zpěvačkách.

Když jsem si ze záznamníku se sluchátky na uších (vlastně poprvé tuhle techniku vykuleně používám) přepisoval rozhovor s Barborou Swinx Řeháčkovou (po svém řeckém působení psávala se i Barbora Mindrinu) uvědomil jsem si, jak je všechno jinak. A začal se článku bát. ProChore, vole, je tohle tvoje parketa?

KaNiHu

Dnes jen malý intelektuál. V tomhle věku (2,5) platí jiné zásady bontonu. Úspěšné. Nedařilo se sníst potřebné, nedařila se stolice. Což to spojit? Na ládždičkách koupelny byl nočník, na nočníku Hubert. Před Hubertem stolička v roli stolečku, na ní talíř. Malý kakatel nás vykázal. Pomohlo. Za nějaký čas zavolal. Talíř prázdný, nočník plný. Koloběh přírodní se úspěšně naplnil.

Znalec. Vrátili se z lesa. Na dotaz jestli našel houby – teď v prosinci - odpověděl: „Našel, ale nechal jsem je tam. Houby když jednu přemrznou, tak jsou jedovaté.“

Přemýšlivý. Nočník - kouzelné místo soustředění. Sedí tam, mlčí. Najednou řekne: „Ale je tady v Česově opravdu pěkně.“ Tak hodnotí svou brigádu na úklidu listí.